

ЕВАНГЕЛИЕТО НА БЛАГОДАТТА

Дейвид Уилкерсън
13 Април 1992

„И така, като сме оправдани чрез вяра, имаме мир с Бога чрез нашия Господ Исус Христос, чрез когото ние посредством вяра сме придобили достъп до тази благодат, в която стоим, и се хвалим с надеждата за Божията слава... Защото, ако чрез прегрешението на един смъртта царува чрез този един, то много повече тези, които получават изобилието на благодатта и на дара на правдата, ще царуват в живот чрез Единия, Исус Христос.” (Римляни 5:1-2, 17)

Спомняш ли си какъв беше живота ти преди да се предадеш на Христос? Ти беше враг на Бог, живееше в слепота, изгубена душа без надежда. Беше безбожен, виновен, а Божия гняв „оставаше върху теб” (виж Йоан 3:36).

Как беше опростен и приет от Бог? Как влезе в благословената сигурност, че си спасен, радващ се в любовта на Исус Христос?

Дали беше защото Бог видя нещо добро в теб? Притежаваш ли някаква вродена праведност, която Го е привлякла към теб? Спечели ли благоволенieto Му чрез покорство и доброта?

Не, твърдо не! Никой не се спасява чрез собствените си дела или заслуги. Библията казва: „Защото всички станахме като нечисти и цялата ни правда е като омърсена дреха” (Исаия 64:6)

Всичките ни грехове са заличени и помирени с Бог чрез вяра в пролятата кръв на Исус. Само по благодат сме спасени, а не чрез нещо, което сме направили.

Теологическата дефиниция за благодат е „незаслужено опрощение, милост и благоволение от Бог”. Библията казва: „А вие сте от Него в Христос Исус, който стана за нас мъдрост от Бога и правда (която е оправдание), и освещение, и изкупление” (1 Коринтяни 1:30)

Моля, не се обърквайте от всички термини в този стих. Просто казано – целта на Евангелието е изкуплението, а Божията благодат включва всичко, което Той е направил чрез Христос, за да ни изкупи от силата на дявола и да ни доведе в царството на славната Си светлина!

Оправданието е крайъгълния камък на благодатта. Да бъдеш оправдан от Бог означава да бъдеш „намерен за невинен”, опростен от всичкият грях и вина и да бъдеш считан за свят и праведен пред Него.

Никой не е оправдан – не може да стане свят или праведен – чрез собствените си дела, покорство или вяроност. Всички тези неща са резултат от оправдателната вяра в силата на Христовата кръв, която ни прави приемливи в Божиите очи: „Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас – това е дар от Бога — не чрез дела, за да не се похвали никой.“ (Ефесяни 2:8-9)

„Ние също повярвахме в Христос Иисус, за да се оправдаем чрез вяра в Христос, а не чрез дела по закона; защото чрез дела по закона няма да се оправдае нито едно същество.“ (Галатяни 2:16)

Ето я основата на вярата, която всеки вяроващ трябва да разбира напълно. Цялото ти ходене с Бог зависи от това: Не можеш да имаш мир с Бог, ако не знаеш как си бил оправдан пред Него. Трябва да си напълно убеден, че си чист пред Бог, не поради собственото ти усърдие или дела, но чрез вяра в победата на Исус на Кръста!

Апостол Павел не искаше един ден да застане пред трона на Христос в собствената си праведност. Това беше добър човек – фарисей, който усърдно спазваше многобройните правила на закона. Вярно плащаше десятъка си. Обичаше Бог с цялото си сърце. Посещаваше всички служби в синагогата. Безкрайно изучаваше Божието Слово. Обичаше ближния си и вършеше добро. Според Закона, Павел беше съвършен.

Но всичко това се превърна в боклук за Павел, той го счете за загуба, когато стигна до откровението на праведния Христос!

„Но това, което беше за мен придобивка, го счетох като загуба заради Христос... и считам всичко за измет, за да придобия Христос и да се намеря в Него, като нямам моята правда, която е от закона, а тази, която е чрез вярата в Христос – правдата, която е от Бога въз основа на вяра“ (Филипяни 3:7-9)

Оправданието чрез вяра е най-трудното нещо, което плътта може да приеме!

Има много честни вяроващи днес, които все още не са се покорили на праведността на Христос. Те все още се опитват да угодят на Бог чрез добрите си дела. Приемат оправданието чрез вяра, но след това искат да поемат нещата в свои ръце!

Съществува нещо в плътта ни, което се бунтува срещу ходенето във вяра. Искаме да спечелим спасението си, да помогнем на Бог! Нямаме нищо против, че сме спасени чрез вяра, но не искаме да живеем чрез вяра. Плътта ни вика: „Всичкото ми покорство, всичкия ми тежък труд да угодя на Бог трябва да означава нещо за Него!“ Да, това означава нещо, но не и за прошката!

Не искаме да приемем, че сме оправдани от Бог само чрез вяра. По-скоро бихме „страдали“, а когато ни победи изкушението, казваме със скърцащи зъби: „Слава на Бог, ще взема победата, ако ще и да ме убие!“ (А то ще те убие!)

Но това не е пътя към победата. Покорството и верността идват в резултат на това да стоиш твърдо само върху скалата на оправданието и вярата!

Павел казва следното за някои хора: Защото свидетелствам за тях, че те имат ревност за Бога, само че не е според познаването. Понеже, като не познавах Божията правда и като искаха да установят своята собствена, не се покориха на Божията правда. Защото Христос е краят на закона за правда на всеки, който вярва.” (Римляни 10:2-4)

Тези хора се опитваха „да установят собствената си правда”. Познаваме този процес и под друго име: легализъм!

Легализмът е недоразбран от повечето християни. Дори повечето служители не знаят какво точно е той.

Аз мислех, че легализма има нещо общо с човешките правила, създадени от честни, обичащи Бог християни, които се опитват да живеят благочестив живот. Мислех си, че това означава да внимаваш как се обличаш и останалите неща, които трябва и не трябва да правим.

Не, легализмът е много по-трудно уловим от правилата. Той отива далеч по-нататък!

Когато бях малък, аз чувах евангелизаторите да гърмят срещу греховете на онова време. Те проповядваха срещу късите коси на жените, отворените обувки, гримът и разкошните рокли. Това се наричаше проповядване на „светостта”, но стандарта продължи да се променя с новата мода.

Мислех си, че това е легализъм!

Когато за пръв път дойдох в Ню Йорк преди повече от 30 години, бях шокиран от всички от суровите правила в испаноговорящите петдесетни църкви. Нашите работници излизаха на улицата, молеха се с наркоманите и се опитваха да ги заведат в местните църкви. Но ако новоповярвало момиче носеше дънки или беше гримирано, пастора излизаше и й казваше: „Не можеш да влезеш тук по този начин!”

Един служител каза на младо момиче: „Отиди си у вас, облечи се като жена, след това се върни. Ние не позволяваме светщина в тази църква!”

Мислех си, че това е легализъм!

Млада двойка от Англия, която получава нашите ежемесечни послания, започнала да слуша касетки от службите ни в Таймс Скуеър Чърч. Започнали да харесват посланията за святост, така че дойдоха да ни посетят, но когато се срещнах с тях след службата, те изглеждаха наранени, смазани, очите им бяха пълни със сълзи. Те ми казаха, че са разстроени понеже жените в нашата църква не носили покривало за главите си! Казаха: „Как може Святият Дух да работи тук, когато не се подчинявате на заповедта да покривате главата на жената?”

Мислех си, че това е легализъм!

Молитвени групи от цялата страна ми казват, че са напълно объркани от всички нови правила, които им оставят посещаващите ги учители. Един им казва: „Трябва да коленичите, когато се молите. Бог слуша онези, които коленичат.“ Друг учител минава и казва: „Трябва да седите в присъствието Му. Не трябва да коленичите – това е католицизъм!“ Друг казва: „Трябва да стоите прави когато се чете Библията. Позорите Бог, когато седите по време на четене на Библията!“ А друг им казва: „Това е робство! Исус казваше на хората да седат, когато проповядваше Словото!“

Мислех си, че това е легализъм!

Всичко това са само правила. Но те са само част от легализма, а не сърцевината на проблема.

Легализмът е много по-лош от всички тези неща. Всъщност, всички ние имаме малка част от неговия квас в сърцата си, понеже легализма се базира на гордостта!

Легализмът е външен вид, фасада, претенция за святост, с която да впечатлиш хората, а не Бог!

Дълбоко в себе си легализма е желанието да изглеждаш свят. Опит да се оправдаеш пред хората, а не пред Бог!

Легализмът е желанието да бъдеш известен като пророк, мъж на молитва, жена на ходатайство, както и подхранването и отглеждането на тази представа!

Легалиста не се стреми да бъде оправдан. Той е по-заинтересован от външния вид, от това да впечатли останалите християни с това че е посветен, благочестив, сериозен, радикален за Бог. Той казва: „Аз съм много религиозен и всички трябва да знаят това!“

Виждаме това в списъка на седемте класи от фарисеи в еврейския Талмуд. Сред тези класи бяха:

Шекемитите. Тези фарисеи казваха, че дългите молитви на публични места трябва да се считат за святи, но от друга страна те ограбваха вдовиците от имота им!

Залитащите. Те бяха толкова смирени, че не биха посмели да застанат на крака пред святия Бог. Вместо това те си влачеха краката и казваха „бедния, смирен, незначителен аз“

Кървящите. Тази група не повдигаше погледа си от земята, за да не попаднат очите им на нещо нечисто. Те получили името си от това, че непрестанно се блъскали в стени – колкото повече кървяли, толкова по-святи били!

Възлюбени, тези хора се намират във всяка църква! Те имат тъжен, сериозен, „свят“ вид. Някои от тях не се осмеляват да вдигнат ръце за да хвалят Бог, нито да пляскат с ръце или да бъдат щастливи и радостни! Те считат себе си за „затворени с Бог“, святи, над всички останали. Седят в „дълбока медитация“, устните им се помръдват, изгубени в Духа. Но „вършат всичките си дела, за да ги виждат хората.“ (Матей 23:5)

Бог ми напомни с любов за някои от моите легалистични залитания!

Миналата година Гуен и аз прекарахме ваканцията със скъпи приятели – двойка от Тексас, г-н и г-жа Райс, в хотел във Флорида. Прекарахме уикенда в Дисниленд, след което просто искахме да си починем. Докато стояхме в лобито на хотела, Гуен предложи да отидем в стаята на приятелите ни, за да играем домино.

Аз знам, че семейство Райс винаги са ме считали за праведен човек и си помислих, че не искам да разваля идеята им! Дадох си сметка, че цяла седмица приятелите ми не са ме виждали да се оттеглям в молитва нито веднъж. Помислих си: „Как може да съм свят в очите на тези хора, ако не ходя да се моля?“

Така че им казах: „Съжалявам, не мога да играя домино. Трябва да си отида в стаята и да докосна Бог. Вие отидете и играйте.“

Но знаете ли какво им казвах всъщност? „Нямам време за губене като вас, бедни земни жители! Вие, земно-мислещи, отидете и подрънкайте с доминото си. Пророкът ще се затвори с Бог!“

(Питам ви – как можеш да си почиваш и да играеш домино, когато някой като мен е наблизно, „умоляващ Бог“?)

Когато си отидох в стаята беше около 8 часа. Помислих си: „Ще погледам СиЕнЕн само половин час, след това ще се моля.“ След 1 час гледане на новини, СиЕнЕн каза, че ще покаже документален филм за възхода и падението на Хитлер. Бързо съобразих: „Това е някакво пророчество, трябва да го видя!“

В 21:45, вече бях видял възхода и падението на Хитлер, когато чух Гуен да влиза в стаята!

Скочих, изтичах до телевизора, изгасих го, изгасих лампите и паднах по очи до леглото!

Когато Гуен влезе, тя видя святия й съпруг пророка бавно да се изправя от мястото си, действащ благочестиво, като че е бил в молитва в продължение на 2 часа. Погледнах нагоре смирено, разтърках очи и казах на Гуен: „О, скъпа, Бог не е ли добър?“

Надявам се, че ще се смеете на това толкова високо, колкото се смя събранието ни когато им го казах по време на службата! Но по-важното е, че се надявам, че сте смели достатъчно силно, за да накарате тази истина да влезе в душата ви – всички ние си играем игрички. Опитваме се да поддържаме фасида на святост пред хората! Аз трябваше да поддържам имиджа си на свят човек, а това е легализъм в най-лошия му вид!

Истината е, че хора, които са наистина праведни в Господ, не трябва се дуют с това. Те са обикновени хора, които знаят как да плачат, да се смеят и да се радват на Исус и на общението със светиите. Те са замесени в бремето и нуждите на другите и не винаги са „затворени“, опитвайки се да поддържат имиджа си!

Всички искаме да изглеждаме по определен начин, но Бог вижда сърцето! Всички ние трябва да слезем от планината на претенциозната си святост, да бъдем честни със себе си и да се видим по начина, по който ни вижда Бог. Това е единственият начин да се радваш на истинско общение с Него и един с друг!

След легализма следва извращаването на Евангелието на благодатта!

Благодатта, така както се проповядва в много църкви днес, произвежда вид християни, които все още обичат удоволствията и са дълбоко в греха. Множества християни днес живеят като дявола, а твърдят: „Аз съм праведния в Христос чрез вяра!“ Възлюбени, това е лъжа от дяното на ада! Те са измамени!

Преди няколко години, в неделите между кампаниите си, минавах с колата си покрай една църква, която проповядваше онова, което наричат „послание на благодатта“. (това не е баптистка, презвитерианска или петдесятна доктрина – евангелието на благодатта всъщност е Евангелието на Исус Христос). Докато минавах от там, дяконите стояха отвън и пушеха, някои от тях се олюляваха от съботния махмурлук.

Някои от тези мъже бяха известни прелюбодейци, някои биеха жените си. А други бяха познати в града като лъжци в бизнеса си. Но заради „посланието на благодатта“, което слушаха, те бяха убедени, че са оправдани - без значение как живеят, те бяха праведни в Бог чрез Христос.

Знаех, че пастора на тази църква беше праведен човек. Но имаше нещо грешно в посланието му – той не проповядваше цялото Евангелие!

Веднъж той ми каза: „Дейвид, аз наистина вярвам в праведността. И ако имаш Христовата праведност, тя ще произведе в теб желание да бъдеш чист и свят.“

Но аз си мислех: „Чакай малко! Ти проповядваш на тези хора в продължение на 8 години! След всичкото това време къде е доказателството у тях за чисто ходене с Господ? Защо посланието на „благодатта“ ти не произведе истински благочестиво събрание, отделено от света? Защо толкова много хора се развеждат все още, а много от тийнейджърите ти раждат незаконни бебета? Много от хората ти все още живеят за дявола, те умират и отиват в ада, и ти знаеш че това е така!“

Възлюбени, аз проповядвам без резерви, че оправданието и праведността идват само чрез вяра. Аз съм спасен чрез вяра, оправдан чрез вяра и държан чрез вяра в Христовата кръв.

Това е самата основа на Евангелието на истинското проповядване на благодатта. Но не всяка вяра е оправдателна! Библията ясно говори за два вида вяра: такава, която оправдава и такава, която няма стойност – вяра, която има дори дявола!

Книгата Деяния казва, че магьосника Симон „повярва“, но вярата му не беше оправдателна. „Самият Симон също повярва и... се кръсти“ (Деяния 8:13). Симон предложи пари на апостол Петър, за да получи силата на Святия Дух, но Петър каза: „Виждам, че си изпълнен с горчива жлъч и си вързан в неправда.“ (стих 23). Той казваше: „Сърцето ти все още е вързано в грях!“

Петър каза на Симон, че без покаяние той и парите му ще погинат! Всъщност, Симон вярваше, но не беше праведник на Бог в Христос! Вярата му не беше оправдателна, онази която очиства сърцето и носи Христовата праведност!

Библията казва, че много хора „повярваха (в Исус), като гледаха знаменията, които вършеше. Но Исус не им се доверяваше... понеже Сам знаеше какво има в човека.“ (Йоан 2:23-25). Тези хора имаха вяра в Христос, но това не беше вярата на онези, които имаха „право да станат Божии деца“ (1:12)

Оправдателната вяра е повече от вярата на съгласието, тя е нещо повече от това просто да знаеш, че има Бог. Яков спори: „Ти вярваш, че Бог е един. Добре правиш — и демоните вярват и треперят.“ (Яков 2:19). Яков говореше за мъртва, временна вяра, а не за вечна такава. И Исус предупреди за този тип вяра, казвайки че някои вярват „само временно... но нямат корен... и когато настане изпитание, отпадат.“ (Лука 8:13)

Но има и оправдателна вяра – такава, която „очиства сърцето“ (виж Деяния 15:9) и „вярва за оправдание“ (Римляни 10:10). Великият пуритански писател Джон Оуен го каза добре: „Ние абсолютно отричаме, че сме оправдани само чрез тази вяра, която е само вяра, което означава без принципите на живота и покорството на всичко по всяко време... Понеже ние не признаваме никоя вяра за освещаваща, освен онази, която наистина радикално съдържа в себе си покорство по всяко време – да, не признаваме никоя вяра за оправдаваща, ако тя не съдържа в себе си жизнения принцип на покорството и добрите дела“

За да бъде вярата оправдаваща, тя трябва да е придружена от желанието да се покориш и да бъдеш верен на Бог! Тази вяра съдържа жизнена сила – принцип на вечно покорство и любов към Бог. Всичко по-малко от това е мъртва, временна вяра. Тя не носи истинските облаги на благодатта, а ѝ се присмива!

Много проповедници на „благодатта“ приключват със Закона преди той да е осъдил на греха!

Ние не сме спасени чрез Закона, но сме убедени и обвинени за греховете си от него! „Понеже чрез закона става само познаването на греха.“ (Римляни 3:20)

Законът беше даден „за да се затворят устата на всекиго и целият свят да бъде подсъдим пред Бога.“ (стих 19). „Така че законът стана за нас възпитател, за да ни доведе до Христос, за да се оправдаем чрез вяра.“ (Галатяни 3:24)

„Така че законът е свят и... свят, справедлив и добър. Тогава това ли, което е добро, стана смърт за мен? Да не бъде! Но грехът, за да се показва, че е грях, ми причини смърт чрез това добро нещо, така че чрез заповедта грехът да стане много по-греховен.” (Римляни 7:12-13)

Павел казваше: „Не бих могъл да изповядам греховете си докато не знаех, че има грехове! Не бих могъл да търся Божията святост, докато не видях колко далеч от Него стоя! Аз се запознах със Закона, който унищожи безгрижието ми относно греха. Когато видях Божията святост, греха стана наистина грешен за мен!”

Това е осъдението, което те хвърля право в обятията на Христос, плачейки: „Милост, Господи! Не мога да спася себе си, не мога да изпълня Закона Ти. Видях греха на сърцето си!”

Определението за вяра е „полетът на осъдения и покаял се грешник към милостта на Бог в Исус Христос.” Само човекът, който е бил осъден за греховете си чрез Божия закон ще „избяга при Христос” за подслон. В денят на Петдесетница Петър се изправи и даде на тълпата евангелието на Божията благодат. Но преди това той ги постави под огнената светлина на Закона! Той ги посочи с пръст и каза: „Вие разпънахте и убихте чрез ръката на беззаконници.... Исус... Господ и Христос.” (Деяния 2:23, 26). Хората бяха прободени в сърцата си, толкова силно осъдени от Божието Слово, че извикаха: „Какво да направим?” (стих 37)

Адам получи евангелието на благодатта, и тогава му се „отвориха очите” (виж Битие 3:7). Едва след като той видя жалкото състояние и последствията от греха си, Бог му даде посланието на милостта и надеждата!

Затова съвременните проповеди за благодатта не променят грешните сърца – понеже те не отварят очите на грешните! Няма вина, няма срам, няма скръб поради греха.

На хора, които дори не се признават за грешни, им се предлага прошка за греха! Предлага им се оправдание за грехове, за които те никога не са се чувствали виновни, че са извършили... освобождение, когато дори не знаят, че са вързани от грях... праведност, за която не гладуват и не жадуват... свобода от святия гняв, за който не знаят, че е надвиснал над тях!

В страната има дух на беззаконие!

Грешниците го наричат „права” – правото да бъдеш хомосексуалист. Да правиш аборти. Правото възрастните да правят с телата си каквото си пожелаят. Всъщност, да правят с телата си каквото им се харесва! Грешниците искат всички тези права, но не искат да търпят никакви наказания и последствия. Това е дух на беззаконие!

Този дух сега се промъква в църквата: „Дай ми безплатна прошка и вечен живот без да плащам цена. Освободи ме от всяка вина и осъждение. Обещай ми оправдание, което не мога да изгубя. Но не ме притеснявай като ме караш да се откажа от нещо! Нека си изживея живота без да се отказвам от личната си свобода, без призив за покорство!”

Може би не говорят по точно този начин, но живеят така. А вече въведохме и гадното „послание на благодатта“ без основа, на която да изградиш свят живот – евангелие, което да усмири духа на беззаконие в страната ни!

Може би казваш: „Не разбирам всички тези библейски доктрини – благодат, оправдание, освещение. Всичко това е много объркващо.“

Скъпи светии, Бог ни дава нещо много просто, което всички ние можем да разберем: „Бог на горделивите се противи, а на смирените дава благодат.“ (Яков 4:6)

Ако имате някаква гордост в себе си, особено ако си мислите, че сте по-духовни от останалите, тогава можете да сте сигурни, че Бог ще ви събори. Той казва, че ще ви се противи!

Но Бог излива благодатта Си върху смирените! Не трябва да се опитваш да разбереш как ще получиш тази благодат. Яков 4:6 казва, че Той ще ти я даде!

„Смирен“ тук означава „съкрушен в духа, покаян“. Това е чувството на празнота, безпомощност, нужда. Не трябва да разбираш никоя доктрина, за да бъдеш смирен пред Бог, не трябва да се чудиш дали вършиш всичко както трябва. Бог казва: „Просто остани съкрушен, нуждаещ се, гладен и жаден. А аз ще ти дам всичката благодат, от която се нуждаеш!“

„И така, покорете се на Бога.“ (Яков 4:7). Докато този безбожен свят вика: „Дай ми правата ми, оставете ме да си живея по моя начин“, Божиите хора Му се покоряват! Ние викаме: „Не моята воля или моите права, а само Твоите, Господи!“

Ако сърцето ти е прободено по някакъв начин от това послание, това е добър знак. Бог се разправя с някоя гордост вътре в теб. Можеш ли да се надсмееш над собствените си лицемерни и легалистични игри? Ако е така, можеш да се изсмееш на дявола от душа!

Можеш ли да кажеш сега: „Цялата ми праведност и доброта са мръсни парцали в Божиите очи, без кръвта на Христос. Но поради кръвта, всичките ми дела, покорство и вярност са приети като сладък аромат от Господ!“ Това, възлюбени, е истинска ревност за Бог, както и за святост и праведност!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1992 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Gospel of Grace](#) / [Евангелието на благодатта](#)